

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.364 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 juli 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 11 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. VIDICK, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn.

Op 7 april 2003 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 25 april 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 25 april 2003 dient verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 september 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Tegen voormelde beslissing van 26 september 2003 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 6 april 2005 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 142.849.

Intussen, op 19 november 2004, dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 23 november 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 15 april 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 3 mei 2006 dient verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 25 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 november 2007 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 13 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 22 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

(...)”

Op 11 augustus 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)”

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980)

- *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 13 juli 2005*
- *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d 23.11.2004 Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land*

(...)”

2. Ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd, hem betekend op 23 november 2007, gesteld in dezelfde bewoordingen als het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker betekend op 11 augustus 2008. Het aan verzoeker betekende bevel van 23 november 2007 steunt op de miskenning door verzoeker van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op hetzelfde motief (artikel 7, eerste lid, 2°) met name dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. De tweede bestreden beslissing vermeldt eveneens dat betrokkene reeds het voorwerp uitmaakte van nog een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23 november 2004, dat hij aan dit bevel geen gevolg gegeven heeft en nog steeds illegaal in het land verblijft. Ook het bevel van 23 november 2004 steunt op de miskenning door verzoeker van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat de verweerder nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 23 november 2004 en van 23 november 2007 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering en dat de ingeleide vordering ten aanzien van de tweede bestreden beslissing dienvolgens onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9, 3de lid en artikel 62,1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemeen principe van een goede administratie. Verzoeker voert eveneens een manifeste fout van waardering alsook machtsmisbruik aan.

Verzoeker stelt dat het bewezen is dat een persoon die zijn land ontvlucht per boot, niet heeft gereisd voorzien van een paspoort of andere identiteitsdocumenten, dat het eveneens bewezen is dat een vreemdeling aanwezig op het Belgische grondgebied zonder het te verlaten, geen paspoort of om het even welk nationaal identiteitsdocument kan bemachtigen, dat hij tijdens de introductie van een verblijfsaanvraag het enige mogelijk te bemachtigen document heeft voorgelegd en dit komende van de ambassade van zijn land van herkomst. Verzoeker vervolgt dat het hem onmogelijk is, zoals de verwerende partij eist, een bewijs van zijn strikte onmogelijkheid om een identiteitsdocument te bemachtigen aan te brengen, dat het zou gaan om een vals bewijs dat per definitie onmogelijk voor te leggen is, dat aldus de verwerende partij eist een onmogelijk te bekomen bewijs voor te leggen. Volgens verzoeker vloeit daaruit voort dat het gaat om een motivatie die de redelijke grenzen overschrijdt en die niet adequaat is. Hij herhaalt dat hij in de strikte onmogelijkheid is om zich een identiteitsdocument te bemachtigen maar eveneens om het minste bewijs van deze strikte onmogelijkheid te leveren. Naar verzoekers mening laat niets toe een bewijs van deze onmogelijkheid aan te brengen en heeft niemand de autoriteit om deze onmogelijkheid te bewijzen, dat daaruit voortvloeit dat de verwerende partij de aanvraag van verzoeker ontvankelijk dient te verklaren.

Verzoeker stelt ook nog dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de huidige context van de situatie van vreemdelingen illegaal verblijvende op het grondgebied en in afwachting van nieuwe maatregelen die het gouvernement heel binnenkort gaat nemen om hen te regulariseren, dat er immers heel goed overeengekomen was dat de verwerende partij niet de verblijven zou weigeren en vooral geen bevelen zou uitleveren in afwachting van de publicatie van nieuwe maatregelen die immers reeds het voorwerp waren van een akkoord en een verbintenis van het gouvernement, dat daaruit voortvloeit dat de verwerende partij machtsmisbruik pleegt. Verzoeker vervolgt dat hij inderdaad binnenkort zich zou moeten bevinden en vanaf de publicatie van de nieuwe criteria van de verwachte regularisaties, in houding van een illegaal persoon die geregulariseerd kan worden.

Verzoeker besluit dat de verwerende partij dus geen rekening houdt met de gekende onmogelijkheid om zich nationale documenten te bemachtigen voor een vreemdeling die per boot in België is gekomen en er zonder onderbreking verblijft sinds 7 april 2003 en ook geen rekening houdt met de actuele context van de toekomstige regularisatie van 'de zonder papieren', dat het gaat om een abstractie gelijkstellend met een ontbreken aan een formele motivatie van de bestreden beslissingen en een manifest ontbreken aan waardering, een misbruik van de macht vanwege de verwerende partij.

Vooreerst dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat verzoeker de schending van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet aanvoert maar allicht doelt op de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gezien hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op 13 december 2007 en het KB van 27 april 2007 de inwerkingtreding van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij wet van 15 september 2006, op 1 juni 2007 heeft vastgesteld. Bovendien diende verzoeker zelf een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gezien op 13 december 2007 het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds in werking was getreden. De bestreden beslissing werd terecht genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt aldus dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Bovendien geeft verzoeker zelf in zijn verzoekschrift aan dat hij niet over enig identiteitsdocument beschikt. Verzoeker betwist voornamelijk de motivering van de eerste bestreden beslissing waar gesteld wordt dat:

“(...) noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

Waar verzoeker stelt dat het bewezen is dat een persoon die zijn land is ontvlucht per boot, niet heeft gereisd voorzien van een paspoort of andere identiteitsdocumenten en dat het eveneens bewezen is dat een vreemdeling aanwezig op het Belgische grondgebied zonder het te verlaten, geen paspoort of om het even welk nationaal identiteitsdocumenten kan bemachtigen, stelt de Raad vast dat dit loutere beweringen zijn die verzoeker niet tracht te staven noch in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 december 2007, noch ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift of zijn repliekmemoire. Waar verzoeker poneert dat hij tijdens de introductie van zijn verblijfsaanvraag het enige mogelijke te bemachtigen document heeft voorgelegd en dit komende van de ambassade van zijn land van herkomst, blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier als zou verzoeker, ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 december 2007, een document komende van de ambassade van zijn land van herkomst hebben voorgelegd, aldus betreft ook dit een loutere bewering, die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij van hem eist een onmogelijk te bekomen bewijs voor te leggen, daar het onmogelijk is een bewijs van de onmogelijkheid om een identiteitskaart voor te leggen te verkrijgen, dient de Raad vast te stellen dat het ook hier om een loutere bewering gaat, nu het niet gaat om een onmogelijk bewijs, daar reeds vrijstellingen van het voorleggen van een identiteitskaart werden aanvaard bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat de onmogelijkheid werd uitgelegd in de aanvraag en werd aangetoond. Hierbij stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag geen plausibele uitleg geeft waarom hij in de onmogelijkheid verkeert om een identiteitsdocument te verwerven in België, alsook geen enkel bewijs voorlegt van de onmogelijkheid.

Betreffende de verwijzing naar ‘de nieuwe maatregelen die het gouvernement heel binnenkort gaat nemen’ en naar een overeenkomst om de verblijven niet te weigeren en geen bevelen uit te leveren in afwachting van de publicatie van de nieuwe maatregelen, stelt de Raad vast dat de intentie van ‘het gouvernement’ om nieuwe maatregelen te nemen alsook een ‘overeenkomst’ enkel beleidsintenties betreffen en bijgevolg geen enkel bindende of verordenende kracht hebben. Een eventuele niet-naleving van een intentie vervat in een regeerakkoord kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden en maakt geen vorm van machtsmisbruik uit.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken aldus vastgesteld dat *“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2000.”* De eerste bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk als zou de verwerende partij een manifeste fout in haar waardering hebben gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van ‘het algemeen principe van een goede administratie’ betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar ‘het algemeen principe van een goede administratie’ zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die

uiteenzetting een middel te destillieren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.